

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 120/2015
22.04.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиље С.П. из Ш., чији је пуномоћник Р.М., адвокат из Новог Сада, против тужене О.ш. Н.Т. из Д., чији је пуномоћник Д.Н., адвокат из Н.Б., ради поништаја одлуке, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Шапцу Гж1 52/2014 од 27.10.2014.године, у седници одржаној 22.04.2015.године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ решења Вишег суда у Шапцу Гж1 52/2014 од 27.10.2014.године и решење Основног суда у Шапцу П1 28/14 од 07.07.2014. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Шапцу П1 28/14 од 07.07.2014.године ставом првим изреке одбачена је тужба тужиље у делу захтева којим је тражила да се поништи као незаконита одлука директора тужене ОШ Н.Т. из Д. број 848 од 23.11.2012.године због непостојања правног интереса. Ставом другим и трећим изреке одлучено је о трошковима поступка.

Решењем Вишег суда у Шапцу Гж1 52/2014 од 27.10.2014.године одбијене су као неосноване жалба тужиље и жалба тужене и потврђено првостепено решење у ставовима првом и другом изреке и у одбијајућем делу става три изреке. Исто решење је преиначено је у ставу три изреке у досуђујућем делу тако што је обавезана тужиља да туженој исплати на име трошкова парничног поступка 142.500,00 динара заједно са законском затезном каматом на овај износ почев од 07.07.2014.године до исплате, док је захтев тужене преко досуђеног износа одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова жалбеног поступка исплати 12.000,00 динара, а ставом четвртим одбијен је захтев тужене којим је тражила да се тужиља обавезе да јој на име трошкова жалбеног поступка исплати 33.000,00 динара увећано за таксу на одговор и другостепено решење.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужиља је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је расписала конкурс 07.11.2012.године за пријем у радни однос на одређено време за школску 2012/2013 годину са фондом часова од 28% радног времена наставника српског језика. На тај конкурс тужиља се пријавила као једини кандидат. Директор тужене је донео одлуку под бројем 848 од 23.11.2012.године да се по наведеном конкурс у не изабере ни један кандидат. У образложењу одлуке је навео да је тужиља испуњавала услове конкурса, али је Школски одбор на седници одржаној 22.11.2012.године дао негативно мишљење за наведеног кандидата, јер је тужиља приликом обављеног разговора предочила да не може да прихвати да ради на радном месту за које је расписан конкурс због немогућности уклапање у распоред часова тужене. Против ове одлуке тужиља је благовремено изјавила приговор Школском одбору тужене који у законом прописаном року није одлучио о приговору, због чега је тужиља поднела тужбу. Просветни инспектор одељења за друштвене делатности општинске управе општине Б. доставио је тужиљи обавештење 22.01.2013.године према коме је извршен инспекцијски надзор код тужене којим је утврђено да је наведена одлука постала коначна у првом степену, јер школски одбор није одлучио о приговору тужиље. По оцени инспектора, тужена није правилно утврдила чињенично стање везано за наводно одустајање тужиље од конкурса, па је туженој наложена мера поништаја и стављања ван снаге наведене одлуке и доношења нове у складу са расписаним конкурсом. Код тужене је вршен ванредни инспекцијски надзор од стране Републичког просветног инспектора у вези чега је сачињен записник 08.02.2013.године којим је туженој наложена мера да директор омогући стручно одбијање наставе српског језика. Директор тужене није донео посебну одлуку о стављању ван снаге одлуке од 23.11.2012.године већ је 21.03.2013.године, расписао је нови конкурс за пријем у радни однос на истим пословима и са истим процентом радног времена. На поновљени конкурс тужиља се пријавила подношењем пријаве од 02.04.2013.године. По том конкурс у изабран је други кандидат, а тужиља није побијала одлуку о избору тог кандидата.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да тужиља нема правни интерес за поништај конкурса, јер га је изгубила због тога што је тужени расписао нови конкурс 21.03.2013.године на коме је тужиља учествовала, а одлуку о избору кандидата по том конкурс у није побијала.

Становиште нижестепених суда није правилно.

Правни интерес тужиље је по оцени Врховног касационог суда постојао у време подношења тужбе, али и у току целог поступка. Наиме, како је то неспорно утврђено пред нижестепеним судовима тужени је расписао конкурс, чији се поништај у овој парници захтева, на који се као једини кандидат пријавила тужиља, која је испуњавала све услове прописане конкурсом. Околност што је исказала потребу за усаглашавањем часова у школи туженог са часовима у школи у којој предаје, нема карактер одбијања заснивања радног односа код тужене. С обзиром да је и просветни инспектор утврдио да одлука туженог није правилна и законита и наложио да се стави ван снаге, тужени није могао расписати нови

конкурс, већ је по већ расписаном конкурсy морао одлучити о пријави тужиље. С обзиром да је поступио на супротан начин, повређено је субјективно право тужиље, која има правни интерес у смислу члана 194. став 2. ЗПП за утврђење поништаја одлуке туженог.

Пошто поступи по примедбама из овог решења, првостепени суд ће донети нову одлуку о тужбеном захтеву и одлуку о трошковима која зависи од одлуке о главном захтеву.

На основу члана 416. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић, с.р.**